

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobkyně: K. M., narozená X,
pobytem X,
státní příslušnost X,
zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha1

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky Praha,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2025 č. j. OAM-655/ZA-ZA11-K01-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 7. 1. 2025, č. j. OAM-655/ZA-ZA11-K01-2023, žalovaný rozhodl tak, že se žalobkyni mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

II. Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě tvrdila, že žalovaný pochybil, když vyhodnotil azylový příběh jako nevěrohodný a následně nepřistoupil k udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, přestože více popsané skutečnosti jeho udělení jistě odůvodňují. Totéž lze tvrdit rovněž v otázce splnění podmínek pro udělení tzv. humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. V případě nuceného návratu do vlasti by byl minimálně její otec (ale zprostředkovaně také žalobkyně) vystaven mučení a nelidskému či ponižujícímu zacházení a vycestování bylo nepochybně v rozporu s mezinárodními závazky České republiky dle § 14a odst. 2 písm. b) a d) zákona o azylu. Před svým odjezdem ze země byl její otec na území Republiky Kazachstán pronásledován v souvislosti se svým náboženským vyznáním a členstvím, potažmo pak funkcí, kterou zastával v církvi Nový život. Otec byl opakovaně ze strany státních orgánů zadržen a vyslýchán, a to zcela bezdůvodně. Byl ze strany bezpečnostních složek v rámci zadržení odvezen na dlouhou vzdálenost od místa pobytu a poté nucen k návratu pěšky. Při zadržení mu nebyl umožněn přístup ke komunikaci s právním zástupcem. Bylo mu také ze strany neznámých pachatelů opakovaně voláno, zvoněno na zvonek v místě bydliště, a dokonce došlo rovněž k pokusu o vloupání. Není pochyb o tom, že se tak dělo v souvislosti s jejich náboženským přesvědčením. Je pronásledován nejen „z důvodu náboženství“, ovšem rovněž patří do pronásledované sociální skupiny, kterou jsou v tomto případě představitelé menšinových náboženství, na jejichž potlačení cílí mimo jiné oficiální kazašská politika. Je nutné posuzovat celé rodiny společně a ve vzájemných souvislostech, jelikož její členové jsou zvyklí žít pospolu a jsou na sobě závislí (žalobkyně je i přes svou plnoletost doposud nezaopatřeným dítětem). Žalobkyně je rovněž členkou církve Nový život.
3. Žalovaný hodnotí azylový příběh rodiny žalobkyně jako ne zcela věrohodný a intenzivně upozorňuje například na údajné rozpory ve výpovědích. Žalovaný hodnotí předestřené skutkové okolnosti účelově, přičemž se soustředí na detaily, které dle jejího názoru a) často nejsou vzhledem k celkové přesvědčivosti azylového příběhu natolik podstatné a za b) je pouze přirozené, že vzhledem k délce doby od předmětných událostí, budou v paměti žalobkyně a jejích rodinných příslušníků poněkud zkresleny. Dále oba pohovory dělil od sebe přibližně jeden rok. Pokud by měl žalovaný v úmyslu uzavřít, že jeho azylový příběh je nevěrohodný, měl povinnost toto prokázat, což se mu vzhledem k obsahu odůvodnění rozhodnutí nepodařilo.
4. Podle žalobkyně samotná tzv. Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti svobod a lidských práv z 13. 3. 2024 hovoří o tom, že Kazachstán není možno vnímat jako demokratickou zemi s fungujícím právním systémem a klasickou dělbou moci (moc je soustředěna v rukou prezidenta, civilní orgány si udržují dohled nad bezpečnostními složkami. Dodržování základních lidských práv a svobod není v této zemi realitou. Samotná zpráva poukazuje na případy mučení a jiného špatného zacházení, dokonce je popisuje jako „rozšířenou praxi bezpečnostních složek“. Tzv. Informace OAMP z 23. 2. 2024, Biblické středisko křesťanů evangelické víry Nový život města Almaty pak potvrzuje, že tato církev měla v minulosti mnohé problémy a že byla mimo jiné terčem kampaně v médiích a vyšetřována ze strany svých aktivit. Současně potvrzuje výpověď rodiny v tom smyslu, že M. M., jeho žena L. a S. Z. byli skutečně trestně stíháni a odsouzeni k několikaletým nepodmíněným trestům odnětí svobody. V neposlední řadě rovněž

výslovně zmiňuje případ samotného otce žalobkyně. Zpráva Fóra 18 z 5. 7. 2023, KAZACHSTÁN: Obdržel pokutu, protože „neměl žádné oprávnění k uspořádání náboženské akce“ mimo jiné hovoří až o 110 trestních stíhání za uplatnění svobody vyznání a víry. Navíc tvrdí, že od roku 2022 jejich počet ještě narostl. Přestože článek hovoří primárně o muslimské komunitě, uvádí, že režim obecně uplatňuje přísná omezení vztahující se na využívání svobody vyznání či víry. O tom dle žalobkyně vypovídá minimálně fakt, že byl zřízen zvláštní Odbor pro náboženské záležitosti, který se výrazné kontrole a tlaku na „nevětšinová“ náboženská uskupení věnuje. Také zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA (z 30. 6. 2024, Výroční zpráva o svobodě vyznání za rok 2023 a verze z roku 2023) uvádějí, že státní orgány Kazachstánu pokutovaly, zatýkaly, zadržovaly nebo uvězňovaly jedince z důvodu jejich náboženské víry nebo příslušnosti. Konkrétně pak hovoří o tom, že pronásledováni nejsou pouze muslimové, nýbrž také některá další „netradiční“ náboženství a církve. Mezi nimi byli například Svědci Jehovovi, ale také baptisté a jiní evangelisti protestanti. Samotná církev Nový život byla rovněž výslovně zmíněna. Orgány Kazachstánu přistupovaly k omezování veřejných projevů náboženské víry, omezování šíření víry, vydávání a šíření náboženské literatury, cenzury náboženského obsahu atd. Dále zmiňuje například také trestní stíhání osob za tzv. nezákonnou misionářskou činnost a uveřejňování pořadů/článků hanobících menšinové náboženské skupiny ze strany sdělovacích prostředků.

5. Podle žalobkyně žalovaný si v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí do jisté míry odporuje, když uvádí, že problémy církve Nový život s kazašským státním aparátem nejsou natolik intenzivní, aby odůvodňovaly obavy rodiny žalobkyně. Přitom posléze sám informuje o tom, že církev samotná i její členové a představitelé jsou již od roku 2009 v podstatě nepřetržitě z různých důvodů vyšetřováni. Žalovaný však z neznámého důvodu pohlíží na jednotlivé skutkové okolnosti případu poněkud izolovaně. Žalobkyně má také za to, že k předloženým materiálům bylo vzhledem k obsahu odůvodnění přihlédnuto zcela nedostatečně.
6. V případě neudělení mezinárodní ochrany na území České republiky a následného nuceného vycestování do země pobytu bude zásadním a nepřiměřeným způsobem zasaženo do práva žalobkyně na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V ČR pobývá žalobkyně s rodinou již 2 roky. Za tuto dobu si zde vytvořili pevné vazby, a to jak sociální, tak i ekonomické. Celá rodina má na území zajištěno ubytování a jsou na území zaměstnáni. Naopak na zemi původu již nemají prakticky žádné vazby

III.

Vyjádření žalovaného

7. Ve vyjádření k žalobě žalovaný popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu, případně zákona o azylu. Žalovaný konstatuje, že žalobkyně žádá o mezinárodní ochranu z náboženských důvodů, neboť její rodině bylo opakovaně vyhrožováno kvůli její příslušnosti k církvi Nový život. Sama žalobkyně v souvislosti s její příslušností k církvi neměla problémy takového zásadního charakteru, které by bylo možné označit za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Byť žalobkyně hovořila o výhrůžkách adresovaných její rodině, tak jí osobně nikdy nikdo nevyhrožoval a žalobkyně neměla ani jakékoliv potíže se státními orgány své země,

nikdy nebyla v souvislosti se svojí vírou či jen kvůli aktivitám svého otce nijak dotazována, natož vyslýchána, žalobkyně nebyla ve vlasti nikdy ani z ničeho obviněna a nebylo proti ní vedeno žádné trestní stíhání. Žalobkyně sama tak ve vlasti nečelila žádnému jednání, natož ze strany státních orgánů Kazachstánu, které by bylo možné považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Co se týče jejího tvrzení, že ve vlasti bylo jejím rodičům vyhrožováno zbavením rodičovských práv, či že se stal případ, kdy někdo bral za kliku dveří, kde bydleli a že v případě návratu do vlasti bude proti jejímu otci zahájeno vykonstruované trestní stíhání, odkazuje správní orgán na své rozhodnutí.

IV.

Posouzení věci soudem

8. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

V.

Rozhodnutí soudu

9. Žaloba je nedůvodná.
10. Dle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
11. Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.“
12. Podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
a) trest smrti nebo poprava,
b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo

c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“

13. Žalobkyně v žalobě tvrdila, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12, ust. § 14 a ust. § 14a) zák. o azylu. Soud má za to, že odůvodnění neudělení těchto forem mezinárodní ochrany je v napadeném rozhodnutí dostatečné, srozumitelné a logické a soud se s jeho závěry ztotožnil.
14. Ze správního spisu má soud za prokázané, že žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu na území ČR z důvodu obav z pronásledování v souvislosti se svojí příslušností k církvi Nový život.
15. Soud nejprve upozorňuje, že pokud jde o břemeno tvrzení v řízení o mezinárodní ochranu, to stíhá žadatele o ni. Po žalovaném se požaduje, aby vhodně kladenými otázkami zjistil, zda jsou žadatelem tvrzené skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany a tvrzení žadatele podle toho posoudit (viz rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2005, čj. 4 Azs 467/2004-89). Pokud jde o břemeno důkazní, to je výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je primárně povinen žadatel, nicméně správní orgán je současně povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V častých případech však správní orgán rozhoduje za důkazní nouze, tedy, kdy žadatel ani žalovaný není schopen doložit, či vyvrátit určité tvrzení nebo skutečnost žádným přesvědčivým důkazem.
16. Žalobkyně v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 25.5.2023 uvedla, že jejímu otci neustále vyhrožovali, neustále mu někdo volal a vyhrožoval, také mu říkali, že ho mohou zbavit rodičovských práv, šlo o anonymní výhrůžku po telefonu. Také se stalo, že když byla doma sama, tak najednou někdo začal do zámku strkat klíče, nebo hýbat klikou. Jí osobně nikdy nikdo nevyhrožoval a nikdo jí ani s výhrůžkami nevolal. Problémy neměla ani s bezpečnostními složkami. Požádat o mezinárodní ochranu do ČR se vydala z toho důvodu, že je zde v Karlových Varech církev, která jí pomůže. K otcovým problémům ve vlasti vypověděla, že otec byl několikrát zadržen a oni se domnívají, že by proti němu dříve nebo později bylo zahájeno nějaké trestní stíhání. Jaké potíže její otec měl, to žadatelka neví, byl ale hned několikrát zadržen. Pokud by Kazachstán neopustila, otec by šel do vězení a ona by tam žila s pocitem strachu. K praktikování náboženství ve vlasti vypověděla, že od dětství je v církvi a navštěvuje mše, je obyčejnou věřící. Mše se slouží vždy v neděli, otec byl ale v církvi neustále, vedl pobočku v Almaty. Na mše chodilo kolem tisíce lidí, konaly se ve velké hale, ona blízce zná jen pět dalších lidí z církve. Přesnou adresu konání mší žadatelka nezná, bylo to kousek od jejich domu v ulici R. S. Stres pociťuje od roku 2015, tehdy přestala chodit do školy a měla domácí výuku. Do školy chodit přestala, jelikož otcí neustále někdo vyhrožoval a ona to špatně nesla, bála se vycházet z domu a neustále byla jen se svými rodiči.
17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „*k posouzení žádosti si obstaral informace vztahující se k církvi Nový život v Kazachstánu a postavení jejích věřících. Dle Informace OAMP, 23. února 2024, náleží církvi Nový život k protestantským církvím registrovaným kazašskými úřady. Církvi v Almaty popisují zdroje jako hlavní centrum, pobočky v dalších oblastech jsou registrovány místními úřady nezávisle na církvi v Almaty. Církev byla označována za jednu z nejviditelnějších protestantských skupin v Kazachstánu, záznamy bohoslužeb náboženské obce v Almaty, včetně např. vystoupení I. K. v lednu 2024, jsou dostupné na jejím oficiálním YouTube kanále Almaty Church. V minulosti byla církev Nový život terčem kampaně v médiích, ze strany státem financovaných antisektářských organizací a taktéž čelila vyšetřování svých aktivit bez*

následného vznesení obvinění, např. v letech 2009 a 2010. V rozmezí listopadu 2012 až února 2014 prošetřovala církev finanční správa za neplacení daní, za což následně zaplatila pokutu. V červenci a říjnu 2013 bezpečnostní složky vyšetřovaly církev za tzv. ublížení na zdraví, v obou případech bylo vyšetřování uzavřeno bez vznesení obvinění. Zpráva dále popisuje trestní stíhání tří církevních kazatelů církve, M. M., L. M. a S. Z., které bylo započato v červenci 2015, kdy M. žil od roku 2014 mimo Kazachstán a L. M. a S. Z. opustili Kazachstán plánovaně 27. a 28. března 2016. Konečný rozsudek byl vynesen v listopadu 2019, kazatelé byli v nepřítomnosti odsouzeni k nepodmíněným trestům odnětí svobody a zaplacení odškodného. Dle zprávy ale církev Nový život ve vyšetřování a následném soudním vyšetřování nijak nefigurovala a nehledě na proces zůstala nadále registrovanou a vedla soudní spor o zaplombované/konfiskované nemovitosti. Zdroje zmiňovaly taktéž pokutování tří kazatelů církve na jaře 2020 za porušení režimu výjimečného stavu v návaznosti na porušení opatření proti šíření nemoci Covid-19, všichni tři byli zadrženi a propuštěni následující den ráno, byla jim vyměřena pokuta ve výši 26000 tenge. O stíhání, resp. postupu úřadů vůči církvi Nový život v roce 2023 nebyly k dispozici žádné informace. Dle zprávy oslovil OAMP v této souvislosti neziskovou organizaci, která se monitoringem náboženských svobod v postsovětském prostoru zabývá, kdy podle jejího vyjádření, které získala přímo od místních zástupců protestantů, necelila almatinská obec církve Nový život problémům. Dle zprávy MZV USA o svobodě vyznání v Kazachstánu za rok 2023, 30. června 2024 pak zástupci církve Nový život uvedli, že státní orgány vrátily nemovitosti zkonfiskované v souvislosti s odsouzením tří farářů této církve v roce 2019.

18. Správní orgán nijak nepopírá, že církev Nový život v minulosti čelila určitým problémům se státními orgány Kazachstánu, stejně tak jako další menšinové náboženské skupiny, které jsou v zemi považovány za netradiční. Správní orgán nicméně poukazuje na to, že církev Nový život je zároveň v Kazachstánu registrovanou a aktuálně již etablovanou církví, která je jednou z nejviditelnějších protestantských skupin v Kazachstánu, záznamy z jejích bohoslužeb, které se konají v Almaty za účasti stovek až tisíce lidí jsou dostupné na oficiálním YouTube kanálu, a především, jak je ze zpráv možné dovodit, vztahy státu a církve se v poslední době zlepšují, církvi byly vráceny dříve zabavené nemovitosti a např. v roce 2023 již církev žádným problémům necelila. A byť dle zpráv (Zpráva MZV USA o svobodě vyznání v Kazachstánu za rok 2023, 30. června 2024) jsou náboženské skupiny, které jsou považovány za „netradiční“, nadále vystaveny větší společenské kontrole a diskriminaci, tak se toto týká těch skupin, jejichž členové chtějí nosit šátek na hlavě, nebo identifikující oděv a dle zpráv lze zaznamenat i to (Zpráva MZV USA o svobodě vyznání v Kazachstánu za rok 2022, 15. května 2023), že vláda se aktivně zabývala řešením případů náboženské diskriminace, které se dopustili níže postavení státní úředníci, a že došlo k významnému snížení vládou podporované protináboženské propagandy.
19. Ze zajištěných informací o situaci v zemi původu žadatelky je podle správního orgánu patrné, že země se potýká s množstvím problémů, objevují se i případy porušování lidských práv, a Republiku Kazachstán tak bezesporu nelze označit za zemi s vysokým stupněm demokracie. Takové konstatování však bez dalšího samo o sobě k udělení mezinárodní ochrany konkrétní osobě žadatelky nepostačuje, jedná se o právní institut výjimečný, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu nýbrž před závažným porušováním lidských práv. Mezinárodní ochranu ve formě azylu lze v souladu s příslušnými ustanoveními tohoto zákona udělit pouze osobě, která byla v zemi své státní příslušnosti pronásledována ze strany tamních státních orgánů pro své politické aktivity, rasu, národnost, pohlaví, náboženství či příslušnost k určité sociální skupině, nebo se takového pronásledování obává v případě svého návratu do země státní příslušnosti. V případě výše jmenované však správní orgán takové skutečnosti neshledal.

20. K tomuto soud sděluje, že samotná skutečnost výslovně potvrzená žalobkyní, že z důvodů obsažených v § 12 zákona o azylu ona sama neměla žádné potíže v zemi původu, svědčí o tom, že zde nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.
21. K tomu soud dále uvádí, že zákon o azylu v § 2 odst. 6 jasně stanoví, že: „*Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“ Jak z citovaného vyplývá, původcem pronásledování ve smyslu zákona o azylu se rozumí státní orgán, strana či organizace ovládající zemi původu žalobkyně. Ohledně tvrzení, že otci žalobkyně bylo telefonicky vyhrožováno a někdo bral za kliku jejich dveří, dle názoru soudu nebylo prokázáno, zda se nejednalo o soukromé osoby, které mohou být původcem pronásledování pouze, pokud lze prokázat, že veřejná moc nemůže zajistit ochranu před takovýmto pronásledováním.
22. Rozhodující však v daném případě bylo výslovné potvrzení žalobkyní, že ona sama v souvislosti s tím, že je prostou členkou církve Nový život, nebyla nijak pronásledována, nebylo jí v praktikování víry vč. např. účastí na mších, nijak bráněno, či vyhrožováno, necítí v této souvislosti žádné obavy. Projevuje pouze obavy z možného pronásledování jejího otce jakožto funkcionáře v církvi. Žalobkyně je však již zletilou osobou, a pokud sama nepociťuje odůvodněný strach z pronásledování v souvislosti se svou vírou, nejsou splněny podmínky ust. § 12 písm. b) zákona o azylu a na žalobkyni se již také nevztahuje ani ust. § 13 zákona o azylu umožňující udělení azylu za účelem tzv. sloučení nezletilého dítěte s jeho rodičem, kterému je udělena mezinárodní ochrana.
23. Dle názoru soudu za této situace obстоjí odůvodnění napadeného rozhodnutí, které vychází z výše citovaných a žalovaným opatřených informací o zemi původu, podle nichž sice v minulosti přední funkcionáři církve Nový život i sama církev v Kazachstánu čelili problémům ze strany státních orgánů, avšak v současné době byl církvi vrácen její majetek, žádná řízení proti ní ani proti jejím členům nejsou vedena, církev je registrovaná a mše jsou dokonce přenášeny i veřejně přes kanál YouTube.
24. Ohledně možnosti, zda by situace žalobkyně mohla být zohledněna udělením azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, žalovaný k tomuto uvedl v napadeném rozhodnutí, že „z výpovědi žadatelky v průběhu správního řízení však nevyplynul žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Jmenovaná je dospělou, plně právně způsobilou osobou v produktivním věku a je zcela jistě schopna zajistit si prostředky na životní potřeby prací. Co se týče jejího tvrzení, že se jí v případě stresu zvedá teplota, správní orgán odkazuje na to, že žadatelka o svém zdravotním stavu nedoložila žádné lékařské zprávy a uvedla, že nebere žádné léky a není ani nijak zdravotně omezena, nelze tedy v jejím případě nikterak dovodit, že by potřebovala nějak neodkladnou, speciální, či ve vlasti nedostupnou léčbu a bylo by tak v jejím případě možné hovořit o nějak zvláštního zřetele hodném důvodu pro udělení humanitárního azylu. Nad rámec výše uvedeného správní orgán podotýká, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a jmenovaná se jeho udělení ani nijak výslovně nedomáhala. Připomíná rovněž, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12, a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. V

případě výše jmenované však na základě všeho výše uvedeného správní orgán takové skutečnosti neshledal.“

25. Uvedené odůvodnění neudělení azylu z humanitárního důvodu považuje soud za dostatečné a logické, přičemž soud připomíná, že je na uvážení správním orgánu, zda tento druh azylu udělí či nikoli, a soud pouze přezkoumává, zda bylo rozhodnutí o neudělení řádně zdůvodněno. V daném případě rozhodnutí správního orgánu vyhovělo těmto požadavkům a je tak v souladu se zákonem.
26. Ohledně posouzení, zda žalobkyně splňuje podmínky udělení § 14a zákona o azylu, žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „žadatelka nikterak nerozporovala obsah ani zdroje informací, ze kterých správní orgán v průběhu řízení vycházel a tyto ani nijak nedoplnila, neodkázala na informace jiné, které by měl správní orgán zohlednit a neuvedla ani žádné další informace či nové skutečnosti, které by měl správní orgán vzít při svém rozhodování v úvahu. Co se týče vyjádřených domněnek, že žadatelka splňuje podmínky zákona o azylu a měla by jí být udělena mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany, odkazuje správní orgán na své podrobně odůvodněné závěry rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany.“
27. K tomuto soud uvádí, že neshledal důvodnými žalobní námitky, podle nichž se žalovaný nezabýval dostatečně tvrzeními žalobkyně a jí předkládanými podklady, neboť je zřejmé, že žalobkyně ve správním řízení žalovaným opatřené informace o zemi původu konkrétně nerozporovala, ani je nedoplňovala vlastními podklady. Soud opětovně poukazuje na okolnost, že žalobkyně je zletilá osoba, která potvrdila, že v souvislosti s praktikováním její víry ona sama nečelila v zemi původu žádným problémům.
28. Soud tedy konstatuje, že i ve vztahu k možnosti udělení doplňkové ochrany byla situace žalobkyně posuzována především z hlediska jejího vyjádření. Žalobkyně se problémů se státními orgány ve vztahu ke své osobě ani v případě návratu do vlasti neobává. Vyjadřuje pouze obavy, že by její otec mohl být pronásledován. Skutečnost, že situace žalobkyně je posuzována, jakožto zletilá osoba, samostatně, nepředstavuje zásah do jejího soukromého a rodinného života dle čl. 8 Úmluvy o lidských právech, a tedy ani vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu.
29. V postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí soud nenalezl nedostatky, které by byly způsobilé ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu. Žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi v této věci se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval, s čímž se zdejší soud ztotožnil.
30. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vytykánych vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, neboť žalobkyně uváděné skutečnosti nesvědčí o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že jí hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Veškeré úvahy žalovaného v tomto směru shledal soud přezkoumatelnými. Současně si pro své závěry žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.
Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 25. dubna 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně